

Колкото и виното въ Сливенъ да е било въ изобилие и огнено, у Сливенци *пиянствошо* не е било разпространено и се е считало за голѣмъ порокъ. Механитѣ не сж били нарочно мѣсто за пиене, а сборни пунктове за почивка и разговори следъ работно врѣме, главно привечеръ, а най-вече въ недѣленъ день и презъ голѣмитѣ празници следъ черкуване. На тоя родъ „разнообразие въ малкото свободно време за почивка се подавали главно „деликанлиитѣ“ (ергенитѣ), които, следъ като „му хвърлятъ“ по едно, две и повече „винца“, средъ пѣсни и провиквания „по Сливенски“, ходятъ по краищата, пѣшъ или на кавалкади, да пѣятъ на момитѣ: „край васъ, край васъ, минавамъ азъ...“, „тука ли си Пенке ле, тамъ стой!“ . . .

Израза у околнитѣ българи, особно у Ямболци: „не можахъ да се напия като Сливнелия“, сочи не положението на пиянъ, който не може да стане отъ мѣстото си, отколкото издържливостъта на Сливенеца въ пиенето, умението да прави гуляи и свързанитѣ съ тѣхъ сценки около „дълги софри“, „куруклия гивечи“, „шишъ кебапи“ и „печени по хайдушки агнета“, на полянитѣ край долапи, аязми, кайнаци и „ади“, дето Сливенци не за лудо се веселятъ презъ празниците, пѣятъ и се провикватъ „до Бога“, гърмятъ и въртятъ ножове. . .

Въ нѣкои пѣсни се излагатъ рѣдкитѣ случаи на пияници, пиянството на които е прѣчка да се женятъ:

.
Продан за Марга пру(в)оди
отъ деветъ села в' десето.
Марга го не ще, не рачи,
че Продан е *лудо-пияно*.
.

Въ сжщата тая пѣсень е прокарано убѣждението, че пиянството тукъ е само времененъ, преходенъ навикъ, колкото и да е пакостно въ по-младата, буйна възраст:

.
Когато са упие,
майка си гони с' пищови.
Майка й й думаше:
„Земи го, Марге, земи го, —
пиянството й, веднаж — дважд,
а пѣк имането до веки“.
.

Продан на Марга думаше:
„Марге ле, сношно венчило,
азъ що да, Марге, отида,
на султанската механа,